

to Aar siden modsatte sig Behandlingen af en Ministeransvarlighedslov, skjøndt den har ført en Politisk, som særlig maatte gjøre det usseligt, at Domstolene kunde blive udrustede med alle de Midler, som vare nødvendige for at hævede Retsens Gænge. Jeg har for noget siden ved Finantslovens første Behandling høvt Velighed til at udtale mig overfor Ministeriet om dette og behøver derfor ikke at komme nærmere ind derpaa idag. Men jeg skylder Ministeriet at anerkjende, at ved den Stilling, det har taget til denne Lov, har det indrømmet, at den Holdning, det hidtil har indtaget ved Behandlingen af Ministeransvarlighedsloven, ikke har været forsvart. En saadan Indrømmelse er altid noget værd. Skjøndt den Bedring, der er indtraadt, er tvivlsom eller maaste slet ikke ex der, er Indrømmelsen af, at der er begaaet en saadan Feil, at Regjeringens tidligere Holdning ikke har kunnet forsvares, Noget, der bør konstateres. Det skal slaas fast og anerkjendes. Derimod tilstaar jeg, at jeg havde ventet, at der efter denne Regjeringens Anerkjendelse af en tidligere Feil var kommen en Regjeringens værdig Erklæring om den Stilling, den agtede at indtage til Lovens fremtidige Behandling, men den kom ikke. Denne Regjering maa som enhver Regjering efter vor Forfatning gjøre sig det klart og være sig det bevidst, at en af dens Sovepligter er at faae Thingene til at arbejde sammen, og da navnlig paa Omraader, hvor Regjeringen er særlig forpligtet, som her grundlovmæssig forpligtet, til at skaffe et Lovgivningsresultat tilveie. En Erklæring fra Regjeringens Side derom kunde man sige var overflødig. Jeg vil ikke sige, at den er overflødig for denne Regjeringens Vedkommende, men for en Regjering i Almindelighed; men skulde der gives en Erklæring, saa kunde Regjeringen ikke give anden Erklæring end den, at den vilde gjøre alt Sit til, at Modsætningen mellem Thingene kunde udjevnes, for at der kunde komme et Resultat tilveie, som kunde være et brugeligt Grundlag for Fremtiden. Det har Regjeringen imidlertid ikke erklæret, men det sit Modsatte. Denne Regjering har her erklæret, at den kun tilraadede Forslagets Fremme, fordi den haabede, at derigennem vilde komme det Resultat, at den Splid, som den var vis paa vilde komme tilstede mellem de forskjellige Ansættelser i de to Thing, maatte overbevise Alverden om, at det ikke er muligt at bringe en Ministeransvarlighedslov tilveie. Naar man nu veed, at denne Regjering ved forskjellige Veligheder, ogsaa da den provisoriske Finantslov udstedtes, og endnu i sidste Aar, da der var Spørgsmaal om Vestindien, navnlig har vist sin særegne Dygtighed i at tilveiebringe en Umulighed for Forstaaelse mellem begge Rigsdagens Afdelinger, saa er en saadan Erklæring lige saa god, som om Regjeringen erklærede: vi skulle forhandle denne Lov, og vi tilraade at lade den gaa over til 2den Behand-

ling, men vi ville gjøre alt Muligt, for at Thingene ikke skulle blive enige om Loven, for at der ikke skal komme Noget ud af det Sele. (Modsigelse). Jeg kan ikke forstaa, at Regjeringens Erklæring kan opfattes paa anden Maade end som et saadant utvetydigt Bevis for, at det er Regjeringens Ønske, at der ikke skal komme Noget ud af Sagen. Det staar da fast, at Regjeringen har indrømmet, at den har begaaet en Feil før, men det staar tillige fast, at den ikke har forbedret sig, at den mangler i Aar Villie til at gjentage den Feil, som den tidligere har begaaet, paa den samme noget brusque og noget krasse Maade, hvorpaa den tidligere har gjort den, men man ser, at den mangler tillige Omvendelse nok til at komme tilbage fra sin Feil, og at den agter endnu at naae ganske det samme Resultat som den Gang, kun ad en mere skjult og klogligere, men i alt Fald ikke mere tiltalende Wei. Naar Sagerne staa saaledes, kan Regjeringens Stilling vel siges at være denne: Vi erkjende, at vi maa fremme Sagen, at vi ikke kunne modsatte os en Forhandling af en Ministeransvarlighedslov; men vi ville gjøre Alt, for at den ikke skal blive til Lov (Ingerslev: Det er ikke sagt). Ja, man siger ikke saadant Noget rent ud, men naar en Regjering udtaler sig, som det her er slet, saa kan det kun forstaaes saaledes, undtagen af dem, der i Lykt og Lyndt have samme Anskuelse som Regjeringen og nære det samme Ønske som den, saaledes som det ærede Medlem for Aarhus (Ingerslev); men for alle Andre, der tage Ordene efter deres fornuftige Sammenhæng, maa de være saaledes at forstaa. Naar Sagerne nu ligge saaledes for, saa er der ingen Grund til at komme ind paa Detailler ved en første Behandling; men jeg skal ikke negte, at jeg endnu har det Haab, at selv om Regjeringen ikke vil bidrage til, at denne Sag maa faae en virkelig Løsning, vil man dog her i Salen fra de forskjellige Partiers Side kunne erkjende Nødvendigheden af nu engang virkelig at behandle en Ministeransvarlighedslov med det Formaal for Øie, at der kan komme et virkelig Resultat ud deraf (Afbrydelse af Rimestad). Det ærede Medlem behøver ikke strax at blive saa urolig; det ærede Medlem kan desuden være ganske rolig for mig; thi da hans Udtalelse fra for en Del Aar tilbage sidste Gang blev læst op, var det mig, der oplæste den, og jeg skal derfor ikke plage ham med i Dag at komme ind derpaa og repetere den Materie (Rimestad: Ja, Dplæsningen gaar vel paa Tur!). Nei, det gaar ikke paa Tur, men det ærede Medlems Erklæring gaar paa Retur; thi det ærede Medlem var overfor mig mere oprigtig, hans Erklæring var dengang langt freidigere, thi han indskrænkede sig dengang til at sige: Ja, man kan jo forandre sin Anskuelse (Modsigelse af Rimestad). Det staar vist i Rigsdagstidenben. Jeg siger derfor, at